

[Valdemar Thomsen.]

føre en Nyordning; som Befolkningens Flertal maaske var imod, var nemlig det eneste, Statsministeren havde at anføre.

Maa jeg hertil sige, at der ikke i Forfatningen er noget til Hinder for, at saadant kan tænkes at forekomme. Den Omstændighed, at det ikke vil være i Overensstemmelse med gældende Statsskik, er en Sag fuldstændig for sig. Men det er nu engang saadan, at Nød bryder alle Love, og jeg er noget tilbøjelig til at tro, at den bitre Nød muligvis kan medføre, at vi maa se bort fra den omtalte Statsskik.

Med Hensyn til Statsministerens Bemærkning om, at han tidligere har fremsat en lignende Udtalelse, gør jeg opmærksom paa, at jeg ogsaa ved tidligere Lejligheder har protesteret mod noget saadant. Jeg kan henvise til Rigsdagstidende; i de Forhandlinger, der fandt Sted umiddelbart efter Ministeriets Rekonstruktion i Juli Maaned i Fjor, vil man finde det. Naar det saa alligevel trods Indsigelse gentages, er vi henvist til at foranledige en Debat om Sagen; det er det, vi her har gjort, og jeg kan sige til den højtærede Statsminister, at det skal ikke lykkes for ham, som Hensigten maaske var, at foregribe Begivenhedernes Gang.

Sagen er nemlig den, at der med Beskyldninger af den Art, som forekom i Statsministerens Aabningstale, er spundet en Ende, som man ved lukkede Møder og lignende Steder kan spinde videre paa. Og da vi har erfaret noget om, hvordan vi omtales ved disse Møder, er det nødvendigt for os at faa talt ud med Ophavsmændene til de Beskyldninger, der rettes imod os. Derfor maa det ogsaa være saadan, at der i en Situation som den foreliggende, efter at Statsministeren i Aabningstalen har fremsat disse indirekte Beskyldninger, for Statsministeren kun kan være et af to at gøre: enten at dokumentere Rigtigheden af de fremsatte Paastande, eller ogsaa at give os, som de er rettet imod, en uforbeholden Undskyldning. Det første har Statsministeren ikke kunnet — af gode Grunde ikke kunnet —, og det sidste kan han aabenbart ikke faa sig selv til.

Saadan set er der jo ikke stort mere at tale om ud over at fastslaa, at Statsministeren har stemplet sig selv. Men maaske der alligevel, forinden Forhandlingen sluttes, kan være Grund til at rejse det Spørgsmaal, om Statsministeren, selv om der nu med Føje kunde rettes Bebrejdelser mod os, er den rette til at fremsætte en saadan Be-

skyldning. Det kan nemlig i høj Grad drages i Tvivl, om den højtærede Statsminister selv bygger paa det forfatningsmæssige Grundlag. Det vil her føre for vidt at gaa i Enkeltheder, men for at nævne noget bestemt vil jeg spørge, om det ikke bl. a. var Statsministeren, der ved Paasketid 1920 overrakte Hans Majestæt Kongen et Ultimatum fra Fagforeningerne med Krav om Ministeriet Zahles omgaaende Genindsættelse. Var det ikke den højtærede Statsminister, der i disse bevægede Dage, Paaskedagene 1920, i en Tale paa Fælleden udtalte, at Kongen nu vilde faa Lejlighed til at se, hvem der var stærkest, Arbejderne eller Kongen? Det gjorde Statsministeren, samtidig med at en anden fremragende Socialdemokrat under Henvisning til Kongens Beslutning talte om et „russisk Skørteregimente“. I det hele taget appelleredes der ved denne Lejlighed og ved dette Møde til de mest lurvede Instinkter, bl. a. ved Forhaanelse af Kongens Person.

Vidner det om, at Statsministeren selv staar paa det forfatningsmæssige Grundlag? Statsministeren vil vide, hvis han tænker sig om, at det dengang gav Anledning til store Møder her i København og til, at Raabet „Republik“ lød baade her og der. Maaske ogsaa Statsministeren kan huske, at der paa Raadhuspladsen var samlet omkring 5 000 Mennesker, der vedtog en Resolution, der krævede Kongens Afsættelse inden næste Dags Morgen Kl. 6.

Nu kunde der være Grund til at spørge, for at se, om der var formildende Omstændigheder ved det, her foregik, om dette skændige Brud paa Grundloven var gjort af Hensyn til Arbejdernes Interesser. Nej, det var det ikke, det skyldtes udelukkende den Omstændighed, at Ministeriet Zahle, der sad paa et brudt Vælgerløfte og et Flertal, der var lig Nul, af Kongen fik sin Afsked, som rimeligt var, paa graat Papir. Det vovede de Herrer Generalstrejkefolk at betegne som et Statskup, endskønt de maatte vide, at Kongen har fuld forfatningsmæssig Ret til saavel at afskedige som at udnævne sine Ministre, det er tilmed en af Kongemagtens vigtigste Funktioner. At Kongens Ønske kun gik ud paa at skaffe Vælgerne deres Ret, var aabenbart uden Betydning for de Herrer.

Nu vil man maaske hævde, at det, jeg her fremfører, tilhører Historien. (Hør!). Ja, man siger „Hør“. Der er naturligvis noget om det, der er blot det at bemærke, ærede Afbryder, at den højtærede Statsminister ikke, ikke endnu da, er nogen